

Isaia 36-37 – Izbăvirea lui Ezechia

Pășim cu smerenie spre a analiza singurul eveniment istoric prezentat de trei ori în Vechiul Testament. În Noul Testament doar moartea și învierea lui Isus și alte câteva evenimente din viața Mântuitorului sunt reluate de patru ori. Dacă Dumnezeu vorbește o singură dată este extrem de important pentru că DUMNEZEU a vorbit. Dacă vorbește același lucru de două ori înseamnă că importanța sa este crucială, iar mintea noastră are problema semnificativă în a primi mesajul transmis. Acum, dacă Domnul repetă același lucru de trei ori și face acest lucru o singură dată în tot Vechiul Testament atunci cât de important să fie mesajul pus în joc? Oare ce ascunde istoria izbăvirii lui Ezechia și oare de ce mintea noastră ar prinde așa de greu mesajul cu pricina?

Capitolul 36 ne descrie în amănunt discursul lui Rabșache, trimisul împăratului Asiriei, împotriva lui Ezechia și lui Yahwe. El vrea ca prin acest discurs să arunce groaza în inima rămășiței din Ierusalim, să le înmoaie inima și să îi facă să se predea fără a mai lupta. În spatele lui Rabșache este vocea șarpelui care vrea să distrugă în totalitate încrederea lor în Domnul și vrea să îi împiedice să se întoarcă la Domnul pe care L-au uitat. Discursul este complex și este plin de minciuni amestecate cu jumătăți de adevăruri. El este foarte inteligent conceput și oferă argumente bine gândite împotriva încrederii în Domnul. Nu este întâmplător că discursul este ținut la canalul de apă al iazului de sus, pe drumul ogorului înălbitorului. În același loc, cu ani în urmă Domnul îl sfătuia pe Ahaz, tatăl lui Ezechia să nu se încreadă în alianța cu Asiria, ci în Domnul. Ahaz nu a ascultat, iar Asirianul nu s-a ținut de cuvânt și l-a pedepsit și umilit. Această istorie era cunoscută de Ezechia, iar acest loc îi aducea aminte de faptul că Asirianul nu poate fi de încredere, și că tatăl său s-a fript rău de tot din această pricină. Avem toate motivele să credem că Asirianul nu s-ar fi ținut de cuvânt și le-ar fi cruțat viața dacă ei s-ar fi predat. Asirianul tocmai își încălcase cuvântul și în ciuda talanților de argint și aur pe care i-a primit de la Ezechia, el tot s-a apropiat de Ierusalim. Asirianul nu putea fi considerat de încredere. Domnul îi oferă deja o resursă lui Ezechia prin locul în care Rabșache își rostește discursul său împotriva Domnului.

Vom observa din discurs că Rabșache își făcuse temele și era foarte bine informat atât cu privire la reforma religioasă inițiată de Ezechia, cât și cu privire la psihologia poporului evreu și la modul în care Ezechia le ținea moralul ridicat.

Întrebarea cu care își începe discursul este de fapt întrebare cheie, esența discursului, susținută apoi de toate argumentele ce vor fi dezvoltate:

- *Ce este încrederea aceasta pe care te bizui?*

Cu alte cuvinte: „Ezechia, pe ce te bizui, de îndrăznești să mi te împotrivești și nu te predai de bunăvoie”. Erau trei posibile lucruri pe care Ezechia se putea baza: **Egiptul**, **propria armată** și **Domnul**. Rabșache încearcă să desființeze pe rând cele trei posibile atu-uri ale lui Ezechia. Argumentele aduse împotriva Egiptului și împotriva armatei lui Ezechia erau în mare parte adevărate și credibile. Egiptul nu s-a dovedit a fi de ajutor. Egiptul nici nu a făcut față oștirilor asiriene și nici nu s-a grăbit să ofere mult ajutor lui Ezechia.

Armata lui Ezechia era împuținată, căci până să ajungă la Ierusalim Împăratul Asiriei a pustiit toată țară și a cucerit peste 40 de cetăți. Oștile lui Ezechia au încercat să oprească pe asirieni departe de Ierusalim. Deci este logic să credem că oștenii din Ierusalim erau destul de puțini, și ironia cu cei 2000 de călăreți să fie aproape de adevăr. Oricum, deși Ierusalimul era o cetate puternică și ar fi fost nevoie de luni sau chiar ani de asediu pentru a fi cucerită, era evident că în cele din urmă cetatea avea să fie cucerită de numeroasa armată asiriană. După pustiirea lui Iuda, 185.000 de oșteni fuseseră trimiși deja împotriva Asirienilor, iar în spatele lor venea însuși Împăratul Asiriei cu o armata cel puțin la fel de numeroasă. Ironiile din versetele 8 și 9 erau extrem de dureroase. Evidența vizibilă era zdrobitoare. Ezechia nu își putea pune încrederea în armata sa. Rabșache aduce argumente cât se poate de pertinente. El face apel la realitate și la istorie.

Totuși, atacul cel mai puternic al lui Rabșache este împotriva încrederii în Domnul. Dintre cele trei variante, aceasta era și varianta căreia Ezechia și poporul său îi puteau acorda cel mai mare credit. Era sprijinul cel mai pertinent să îl numim așa. Rabșache are de fapt două discursuri. În primul, el lovește în toate cele trei variante, iar în al doilea își focalizează atacul doar împotriva variantei de a se încrede în Yahwe. În primul discurs, argumentele menite să frângă încrederea poporului în Domnul au rolul de a-i duce în eroare. Primul este detaliat în versetul 7:

- *Dar poate îmi va spune: Ne încredem în Domnul, Dumnezeul nostru! Dar nu este El acela ale cărui înălțimi și altare le-a îndepărtat Ezechia din Ierusalim zicând lui Iuda și Ierusalimului: Să vă închinați înaintea acestui altar?*

Rabșache nu face decât să conteste reforma religioasă a lui Ezechia (despre care se vede că era foarte bine informat) și să conteste adevărata identitate a lui Yahwe. El le sugerează că Dumnezeul lui Israel era reprezentat de fapt de toți idoli pe care Ezechia i-a îndepărtat din Ierusalim. Deci Rabșache li-l zugrăvește pe Ezechia ca cel care, de fapt, i-a îndepărtat de Domnul. Cu alte cuvinte, mesajul este: Cum vă puteți baza pe un Dumnezeu de care Ezechia v-a îndepărtat și pe care Ezechia l-a necinstit? Pentru a întări această ipoteză el mai adaugă un argument:

- *Și apoi fără voia Domnului m-am suit eu împotriva țării acesteia s-o nimicesc? Domnul mi-a zis: **Suie-te împotriva țării acesteia și nimicește-o!** (36:10).*

Argumentul lui ar putea fi rezumat astfel: „Nu vă puteți baza pe Domnul pentru că Ezechia v-a îndepărtat de El și pentru că Domnul mi-a poruncit să nimicesc acest loc. Oricum El este împotriva voastră! De ce să vă mai bazați pe El?” În mod cert Rabșache dorea să inducă poporul în eroare, dar aceste cuvinte, în acel context aveau o mare forță în urechile ascultătorilor. Scenariul părea plauzibil și era susținut de evidențele istorice. După ce Ezechia a distrus idoli la care se închinau părinții lor, ei au fost pustiți de Împăratul Asiriei care le spunea că a fost trimis de acești idoli pentru a pedepsi necinstirea lor. Dumnezeul lui Israel ar fi fost de fapt dumnezeii la care se închinau părinții lor și nu un Dumnezeu nevăzut despre care vorbea Ezechia. În discursul lui Rabșache este negată adevărata identitate a Dumnezeului lui Israel: Creatorul Atotputernic și nevăzut, singurul Dumnezeu adevărat.

Chiar dacă Ezechia ar fi depistat minciuna din argumentele lui Rabșache, cu toate acestea atacul asupra credinței lui a fost foarte puternic. Pe de o parte, în contextul vremii de atunci

întreaga lume cinstea idolii. Era realmente o nebunie a timpului să spui că toți idolii sunt nimic și să te închini unui Dumnezeu nevăzut. Există mereu ispita idolatriei. Majoritatea împăraților au cedat acestei ispite și au interpretat că problemele din împărăție se datorau faptului că nu cinsteau cu adevărat idolii. Ispita de a da credit idolilor era foarte mare pentru inima oricărui împărat, inclusiv pentru inima lui Ezechia. Inima lui Ezechia a fost cu siguranță umplută de îndoială: dacă idolii înseamnă ceva? dacă dumnezeii Asiriei sunt cei mai puternici, așa cum o sugerau evidențele istorice?

Pe de altă parte, chiar dacă Ezechia nu ceda presiunii de a da credit idolilor, mesajul lui Rabșache atingea un adevăr: prin alianța cu Egiptul el a îndepărtat poporul de Domnul, și pustiirea țării de către asirian era pedeapsa Domnului. Chiar dacă împăratul Asiriei nu era conștient, el era unealta din mâna lui Dumnezeu pentru pedepsirea lui Israel. Întrebarea rămânea în esența ei aceeași:

- În ce măsură mai putea spera Ezechia în ajutorul Domnului dacă el și poporul Îl necinstiseră pe Domnul, iar Asirianul fusese trimis să pedepsească această necinstire?

Observ inteligența celui rău din spatele argumentelor lui Rabșache. Argumentele lui Rabșache ascund un dublu atac. Atacul numărul unu este legat de adevărata identitate a lui Dumnezeu și de capcana de a lua în calcul că idolii ar fi cu adevărat dumnezei. Dacă acest atac era respins, acesta se transforma pe nesimțite în al doilea atac care se rezuma la întrebarea de mai sus și descuraja poporul în a se mai întoarce la un Dumnezeu pe care L-au trădat oricum?

Dacă și al doilea atac era respins urma al treilea atac care se regăsește în al doilea discurs rostit cu putere în auzul întregului popor. Rabșache le propune oferta împăratului Asiriei: *supuneți-vă mie și veți trăi. Veți fi duși de aici într-o țară la fel de bogată și veți trăi.* Împăratul Asiriei nu putea fi chiar de încredere, dar măcar mai exista o speranță: că li se va cruța viața. Dacă se opuneau, din punct de vedere pământesc, însemna moarte sigură. Iar cruzimea asirienilor era cu adevărat de temut. Oferta era cât se poate de tentantă. Dar după ce le propune această ofertă le cere în mod repetat să renunțe la oferta lui Ezechia:

- *Nu vă lăsați amăgiți de Ezechia, căci nu va putea să vă izbăvească.*
- *Nu vă lăsați mângâiați de Ezechia cu încrederea în Domnul când zice: Domnul ne va izbăvi și cetatea aceasta nu va fi dată în mâinile împăratului Asiriei.*
- *Nu ascultați pe Ezechia.*
- *Nu vă lăsați amăgiți de Ezechia când vă zice. Domnul ne va izbăvi.*

De patru ori îi îndeamnă cât se poate de direct să nu asculte pe Ezechia și oferta acestuia de a se încrede în Domnul. Și la urmă este lăsat argumentul cel mai puternic împotriva variantei de a se încrede în Domnul:

- *Oare dumnezeii neamurilor au izbăvit ei fiecare țară lui din mâna împăratului Asiriei? Unde sunt dumnezeii Hamatului și Arpadului? Unde sunt dumnezeii din Sefarvaim? și unde sunt dumnezeii Samariei? Au izbăvit ei Samaria din mâna*

mea? Din toți dumnezeii acestor țări care din ei și-au izbăvit țara din mâna mea pentru ca Domnul să izbăvească Ierusalimul din mâna mea?

Deci dacă evreii depășeau atacurile din primul discurs și mai spreau că Domnul va fi de partea lor și nu împotriva lor, mai rămânea următoarea întrebare: va putea Domnul să îi izbăvească? Pentru a-i descuraja Rabșache încearcă să îi copleșească cu evidențele istorice. Și Rabșache nu fabulează. Dovezile realității și vizibilului păreau să fie de partea lui. Nici unul din dumnezeii neamurilor nu au reușit să protejeze propriul popor de mânia aprinsă a împăratului Asiriei! În cultura vremii respective victoria asupra unui popor însemna cât se poate de clar biruința asupra dumnezeilor aceluia popor. Și împăratul Asiriei distrusese și Samaria (capitala Israelului de Nord) precum și toată țara lui Iuda? Toate acestea păreau a fi dovezi clare că nici un dumnezeu nu poate proteja propriul popor de împăratul Asiriei. Oare putea să facă acest lucru Dumnezeul lui Israel?

Rabșache era un bun orator și era plin de aroganță și siguranță. El folosește ironii necruțătoare, face apel la rațiune, la istorie, la dovezile realității, el este batjocoritor și rostește cuvinte jignitoare (vezi 36:12). Discursul său inspirat de Diavolul Însuși a fost foarte persuasiv și a avut un impact teribil în urechile ascultătorilor, astfel încât trimișii lui Ezechia nu i-au răs în nas și nu au venit la Ezechia spunându-i: *Ăsta vorbește numai prostii!*, ci au venit la Ezechia cu hainele sfâșiate pentru a-i spune cuvintele lui Rabșache. Inima lor a tremurat și credința lor s-a clătinat. Ei erau plini de confuzie și în pragul disperării. Este interesant că Ezechia nu s-a prezentat el însuși la Rabșache. A folosit probabil această strategie pentru a se proteja pe sine și pentru a nu-l lăsa pe Rabșache să îi ia pulsul. În acest război psihologic era esențial ca asirienii să nu îl vadă pe Ezechia tremurând sau cuprins de disperare sau descurajare. Ezechia poruncește și trimișilor să nu răspundă nimic. El dorește să nu transmită nici o informație vrăjmașului despre starea lor de spirit.

Relația dintre împăratul Asiriei și Rabșache prefigurează relația dintre Anticrist și proorocii mincinoși. Și aceștia din urmă vor rosti vorbe de hulă și de batjocură împotriva Creatorului, și pentru aceștia sfârșitul va veni deodată și fără leac. Atacul asupra credinței lui Ezechia prin cuvintele lui Rabșache anticipează atacul final asupra credinței Bisericii și atacul menit să împiedice pocăința finală a lui Israel prin discursul lui Anticrist și a trimișilor lui. Intensitatea luptei spirituale își va atinge apogeul în acele zile.

Capitolul 37 ne zugrăvește reacția lui Ezechia la discursul lui Rabșache. Ne întrebăm: când a fost momentul pocăinței lui Ezechia? Probabil pocăința lui Ezechia a fost un proces care s-a finalizat în acest moment. Pasajul ne sugerează o distanță între Ezechia și Domnul. Ezechia trimite mai întâi la Isaia și-l îndeamnă să înalțe o rugăciune Dumnezeului *său*, și de-abia în a doua fază Ezechia însuși se duce la Casa Domnului și se roagă Domnului. Cu toate acestea, rugăciunea lui Ezechia nu conține cuvinte care să reflecte în mod direct căința, adică expresii de genul celor folosite în Ps.51: *iertă-mă, șterge-mi fărădelegea!* Este foarte interesant acest lucru. Intuiesc faptul că rugăciunea de căință a lui Ezechia a fost rostită înainte de cap.37. În cap.36 Ezechia este perceput de Rabșache ca unul care îndeamnă pe popor să se încreadă în Domnul. Deci Ezechia se pare că deja revenise la calea încrederii în Domnul sau cel puțin spre această cale. Faptul că cei trimiși de el la Isaia sunt acoperiți cu saci și faptul că cere lui Isaia (cel care altădată fusese respins și disprețuit) să mijlocească pentru ei, este un semn clar de căință și

revenire la viață. De asemenea, cuvintele lui Ezechia reliefează faptul că el recunoștea că se afla sub pedeapsa Domnului:

- *Ziua aceasta este o zi de necaz, de pedeapsă și de ocară. (37:3)*

Cu toate acestea, autorul nu pare foarte interesat de rugăciunea de pocăință a lui Ezechia. Stau și mă întreb: oare ea nu a avut loc? Puțin probabil să nu fi avut loc. Domnul nu aduce mântuirea fără pocăință. Și atunci nu ar fi fost frumos ca pasajul să insiste pe rugăciunea de căință a lui Ezechia? Poate da, dar pasajul subliniază rugăciunea lui Ezechia de revenire pe calea încrederii în Domnul. Cu alte cuvinte, bătălia este recâștigată nu prin rugăciunea de căință, ci prin rugăciunea de rededicare, de reșezare a încrederii în Domnul. Pocăința este primul pas al revenirii. Revenirea este completă atunci când pocăința este urmată de luarea testului picat. Căința este primul pas și redeschide calea reabilitării, dar reabilitarea se desăvârșește prin manifestarea încrederii în Domnul într-un context asemănător cu cel în care a avut loc înfrângerea, și care este de obicei mai dificil decât contextul inițial al încercării. Atunci când spui: *iartă-mă, Doamne!* este primul pas, căci al doilea este: *Doamne, ajută-mă să mă încred în Tine exact acolo unde am cedat!*

În urma eșecului alianței cu Egiptul și în urma pustiirii țării sub pedeapsa Domnului (lucruri prevestite în amănunt de Isaia, trimisul Domnului), Ezechia și-a dat seama de păcatul lui și de consecințele acestuia. Și cel mai probabil că atunci s-a căit și a început să se reapropie de Domnul. Sau poate rugăciunea de căință a rostit-o tot în contextul cap.36-37, dar autorul să o omită intenționat tocmai pentru ca atenția noastră să fie centrată pe ideea de luarea a testului pierdut, pe actul de a se încrede în Domnul, pe umblarea prin credință și nu prin vedere. În același spirit, în cap.7 din Isaia, profetul îi cere lui Ahaz nu căință (care era subînțeleasă) ci alegerea de a se încrede în Domnul. În Romani Pavel folosește două paradigme principale pentru a creiona profilul credinței mântuitoare: ***paradigma din viața lui Avraam*** și ***paradigma alianțelor din cartea lui Isaia***. Ambele paradigme sunt construite nu în contextul pocăinței și iertării păcatelor, ci în contextul punerii încrederii în Domnul cu privire la o izbăvire concretă, pământească: nașterea unui copil, respectiv câștigarea războiului cu Asiria. Teologia paulină despre credința mântuitoare este ancorată în actul de a te încrede în Domnul în provocările vieții acesteia. Exact ACEASTĂ credință este operantă și în contextul iertării păcatelor. Nu este vorba de altă credință, ci de această credință. Și cum am comentat deja în secțiunile precedente: doctrina îndreptării doar prin credință este menită să înalțe încrederea în Domnul în viața de zi cu zi și să o ajute, și nu să o pună în umbră sau să o descurajeze. Ferice de cel care înțelege acest lucru. Pasajul din Isaia ne atrage atenția că bătălia spirituală își atinge apogeul asupra credinței nu în contextul în care trebuie să spui *Iartă-mă, Doamne!*, ci în contextul în care trebuie să iei din nou testul picat și pentru care a trebuit să spui *Iartă-mă, Doamne!*

În acest capitol din Isaia redescoperim adevărurile descoperite în Iosua (mai exact în istoria cuceririi cetății Ai). Orice înfrângere este urmată de reeditarea contextului în care s-a produs căderea tocmai pentru ca testul să fie luat cu brio de data aceasta. Și mereu acest context este mai dificil decât cel inițial și aceasta tocmai pentru că este bântuit de fantele înfrângerii de ieri. Contextul din Isaia 37 în care Ezechia a trebuit să strige către Domnul a fost mai dificil decât cel

în care era chemat să refuze alianța cu Egiptul. Am comentat deja în secțiunile precedente de ce acest test era mai dificil. Să ne amintim:

- Criza era mai mare: oștile asiriene au înconjurat Ierusalimul!
- Din pricina fățarniciei din inima lui se putea simți dezamăgit de Domnul care nu l-a ajutat deși el s-a închinat la Templu în fiecare zi.
- Acum nu mai era pe înălțimi spirituale, aproape de Domnul, ci doborât la pământ de vrăjmaș, departe de Fața Lui. Domnul nu mai era deloc așa de viu în mintea lui cum era mai înainte.
- Mai exista o soluție pământească: alianța cu Asiria, de data aceasta. Dacă nu ar fi existat posibilitatea acesta, am putea spune că oricum Ezechia nu avea ce alege. Dar avea ce alege. Asiria i-a propus predarea de bunăvoie în schimbul vieții.
- Și poate cel mai puternic obstacol: mai putea spera la ajutorul Domnului, acum când Îl trădase și făcuse alianța cu Egiptul? Acum când era sub mânia Sa aprinsă și gusta din plin pedeapsa Lui?
- Dacă tot era pângărit de păcat, și a ales calea alianțelor, măcar să meargă până la capăt pe acesta cale. Oricum era lepădat de Domnul, și își găsisese limita încrederii în El.

Observăm că Ezechia se apropie timid de Domnul. El apelează la mijlocirea lui Isaia și îi spune: **Poate că Domnul Dumnezeuul tău a auzit cuvintele lui Rabșache...** În mod cert Ezechia era măcinat de vinovăție și se frământa dacă mai există îndurare pentru el, trădătorul.

- ***Iată deci de ce nu ne putem juca cu înfrângerile. Reabilitarea înseamnă nu doar pocăința ci și luarea testului picat. Și a doua oară testul va și mai greu. Continuarea umblării cu Domnul și creșterea spirituală nu poate avea loc fără luarea testelor picate. Domnul va readuce în viața noastră același test de 10 ori și de 100 de ori dacă este nevoie.***
- ***Credința mântuitoare autentică este acea credință care la fel cum alege să se încreadă în contextul iertării păcatelor DOAR în soluția lui Dumnezeu, alege LA FEL și în contextele vieții de zi cu zi, adică alege să se încreadă în IZBĂVIREA care vine doar de la Domnul!***

Să luăm un exemplu concret: căutarea unui loc de muncă. Cum ar trebui să cauți un loc de muncă? Răspunsul corect este: prin aceeași credință prin care ai căpătat iertarea în fața crucii lui Hristos. Cu alte cuvinte:

- Să vii înaintea Domnului,
- Să recunoști că tu nu ai nici un merit care te-ar putea pune în poziția în care ți s-ar cuveni un serviciu,
- Să recunoști că fără Domnul nu ai nici o putere să îți găsești un serviciu, cu toată puterea și înțelepciunea ta nu poți obține NIMIC,

- și după ce ți-ai recunoscut TOTALA neputință și lipsa ORICĂRUI merit,
- să îți pui TOATĂ nădejdea în soluția lui Dumnezeu pentru acest domeniu din viața ta,
- despre care să crezi că VA VENI,
- că va veni din partea Lui,
- că va veni la momentul potrivit,
- că este cel mai bun loc de muncă pentru formarea ta,
- să fii gata să mergi pe mâna Lui,
- și să refuzi orice alianță străină, adică orice cale a compromisului (mita sau servicii care îți fură timpul și viața sau care presupun alte tipuri de compromis) și orice serviciu pe care El te va călăuzi prin Duhul Lui să îl refuzi,
- să îți faci partea ta, dar nu mai mult, și fără a o idolatriza,
- și să aștepti în tăcere ajutorul Domnului.

Cred că acest lucru lipsește trăirii noastre prin credință și anume: inventarea a două tipuri de credințe: credința pentru iertarea păcatelor (cea mântuitoare) și cealaltă credință folosită de regulă doar în momentele de criză din viața noastră pământească. Dar Domnul ne cheamă să trăim prin ACEIAȘI credință și în lucrurile mari și în cele mici. El ne cheamă să ne vedem la fel de neputincioși și lipsiți de merite și la fel de dependenți de Domnul fie că este vorba de iertarea păcatelor, fie că este vorba de un serviciu, fie că este vorba de un examen, fie că este vorba de învingerea unei ispite sau vindecarea de o boală spirituală, fie că este vorba de a face curățenie prin casă. Primim viața din Dumnezeu în toată plinătatea ei doar atunci când ne deprindem să trăim prin har și prin credință fără încetare, de dimineața până seara, în toate contextele existenței, în cele mici ca și în cele mari, în cele dificile ca și în cele ușoare. Mântuirea este doar prin credință, dar credința este o încredere neclintită în toate cuvintele și promisiunile Domnului.

Ezechia a avut curaj să se reapropie de Domnul și să strige către El tocmai datorită profețiilor lui Isaia din cap.28-35 care l-au scăldat în îndurarea unui Dumnezeu care tânjea să se milostivească de Ezechia. Credința în îndurarea fără margini a lui Dumnezeu ne dă putere să ieșim din groapa vinovăției, descurajării și disprețului de sine. Deși mai timid la început, Ezechia se apropie de Domnul și îi cere izbăvirea. El refuză alianța cu Asiria, refuză să se mai încreadă în soluții omenești și alege să își pună încrederea în Domnul. El refuză să se vadă pe sine părăsit total de Domnul și alege să mai nădăjduiască în îndurarea Lui. El înțelege că în joc este Numele Domnului și că discursul lui Rabșache a batjocorit în primul rând pe Domnul. El refuză să cadă pradă capcanei idolatriei și alege să creadă că Domnul e mai mare decât dumnezeii asirieni, și nădăjduiește în pedepsirea asirienilor:

- *și poate că Domnul Dumnezeul tău îl va pedepsi pentru cuvintele pe care le-a rostit.*

Ezechia face față atacului ideologic al lui Rabșache și crede că Domnul are PUTEREA să îl pedepsească. Folosirea cuvântului POATE ilustrează pe de o parte smerenia și recunoașterea

lipsei meritelor pentru o izbăvire, iar pe de altă parte o posibilă îndoială cu privire la VOIA lui Dumnezeu: oare Domnul Se va mai îndura de noi după tot ce am făcut noi împotriva Lui?

Domnul care de-abia aștepta strigătul lui EZECHIA răspunde cât se poate de prompt pentru a-i încuraja credința și alegerea. Domnul îi spune să nu se teamă de cuvintele asirianului și prevestește dinainte plecarea lui din țara lui Iuda în urma auzirii unei vești. Domnul vrea ca Ezechia să vadă că plecarea asirianului este după Cuvântul Domnului și nu o întâmplare și de aceea îi spune MAI DINAINTE. Cuvântul Domnului se împlinește întocmai: Libna începe războiul cu asirienii, iar împăratul Asiriei primește vestea că Tirhaca, împăratul Etiopiei a început lupta împotriva lui. El ia decizia să plece din Iuda și să nu înceapă asediul Ierusalimului. Dar cu toate acestea înainte să plece îi mai scrie lui Ezechia o scrisoare. În spatele scrisorii este vocea celui rău care dorea în continuare să descurajeze credința lui Ezechia. Este surprinzător că mesajul este cât se poate de direct împotriva încrederii în Domnul:

- *Nu te lăsa amăgit de Dumnezeuul tău în care crezi și zici: Ierusalimul nu va fi dat în mâinile împăratului Asiriei. Căci ai auzit ce au făcut împărații Asiriei tuturor țărilor și cum le-au nimicit cu desăvârșire; și tu să fii izbăvit?*

Au mai fost cetăți care inițial au scăpat de Asirian dar până la urmă acesta s-a întors și tot au căzut în mâinile lui. Asirianul intuiește modul în care Ezechia va interpreta plecarea lui neașteptată din Iuda, și anume ca pe izbăvirea Domnului. El îl amenință că se va întoarce și că atunci când se va întoarce Yahwe nu-l va putea izbăvi la fel cum nici ceilalți dumnezei nu au putut izbăvi celelalte cetăți distruse de împărații asirieni. Din nou atacul asupra credinței a produs tulburare în inima lui Ezechia. De această dată acesta nu se mai duce la Isaia ci se duce el însuși cu scrisoarea în mâini în Casa Domnului și îi rostește o rugăciune atât de frumoasă. În rugăciunea sa Ezechia:

- Declară supremația lui Dumnezeu, unicitatea lui Dumnezeu și adevărul că El este singurul Dumnezeu și singurul Creator!
- Oferă o altă interpretare istoriei și argumentelor istorice aduse de Sanherib: el recunoaște adevărul istoric, dar îi oferă o altă interpretare: ceilalți dumnezei erau bucați de piatră și de lemn și nu se pot compara cu Yahwe, Creatorul!
- Cere izbăvirea din mâna lui Sanherib și pedepsirea vrăjmașilor.
- Și cere acest lucru pentru gloria lui Dumnezeu, pentru ca toate împărățiile pământului să știe că numai Domnul este Dumnezeu.

Domnul îi răspunde lui Ezechia la fel de prompt ca prima dată. El rostește un nou Cuvânt pentru a întări credința lui Ezechia. Ce minunat și bun este Domnul! Cele două atacuri asupra credinței lui Ezechia (prin discursul lui Rabșache și prin scrisoarea lui Sanherib) sunt urmate de două Cuvinte de încurajare din partea Domnului. Și de două Cuvinte care au o împlinire imediată. Mai întâi decizia lui Sanherib de a pleca din Iuda și apoi nimicirea a 185.000 de asirieni. Este foarte interesant că ambele Cuvinte și ambele izbăviri vin DUPĂ ce Ezechia a strigat către Domnul. Și mai interesant este faptul că atât Cuvintele cât și Izbăvirile sunt într-un fel proporționale cu dimensiunea spirituală a strigătului lui Ezechia. Primul strigăt este mai timid și este către Isaia, și este urmat de o izbăvire mai mică. Al doilea strigăt este intens, curajos,

hotărât și rostit de însuși Ezechia către Domnul în Casa Lui, și este urmat de o glorioasă mântuire! Deci izbăvirea:

- Vine doar în urma strigătului către Domnul, și
- Este proporțională cu acest strigăt.

O întrebare deloc ușoară: nimicirea celor 185.000 ar fi survenit chiar dacă Ezechia nu s-ar fi rugat în Casa Domnului? Probabil nu. Domnul rostise în Isaia 30:19:

- *El Se va îndura de tine când vei striga; cum va auzi, te va asculta!*

Din această perspectivă descoperim ceva cu totul minunat: discursul lui Rabșache și scrisoarea lui Sanherib au avut un rol fundamental în apropierea lui Ezechia către Domnul. Ele inițial au fost proiectate de cel rău să îl îndepărteze pe Ezechia de Domnul, dar au avut efectul opus: l-au adus mai aproape de Domnul! Mai întâi l-au adus la ușa lui Isaia, și apoi la ușa Casei Domnului! Orice atac al celui rău asupra credinței este îngăduit de Domnul cu scopul întăririi credinței. Dacă noi ne lăsăm copleșiți de aceste atacuri credința slăbește, dar dacă le respingem, credința crește! Cel rău trage la carul de slavă al Domnului! Ezechia a avut nevoie de aceste dușuri reci pentru a se îndrepta hotărât către Domnul și pentru a striga din toată inima către El! Domnul aduce glorioasa Sa mântuire doar atunci când strigăm cu toată inima către El! Astfel, criza și batjocura descurajantă a celui rău își are rolul ei. El ne aduc în groapa disperării ca de acolo să strigăm cu adevărat către Domnul și pentru ca de acolo să vedem cu claritate gloria lui Dumnezeu. Dacă mântuirea ar veni fără strigăm nu am mai conștinetiza la fel de bine că este din mâna Domnului și că este un răspuns al Său la credința noastră. Strigătul nostru către El este materializarea în limbaj a încrederii noastre în El! Domnul vrea să îi cerem izbăvirea! Ezechia a spus la început: *poate...* dar apoi a cerut cu îndrăzneală: ***Acum, Doamne, izbăvește-ne din mâna lui Sanherib ca toate împărățiile pământului să știe că numai Tu, Doamne, ești Dumnezeu!***

În mod cert Ezechia se rugase de mulți ani pentru izbăvire, dar acum sosise ceasul bătăliei finale, acum izbăvirea era aproape, acum trebuie să strige din nou și cu hotărâre. Un al doilea motiv pentru care izbăvirea vine după ce strigăm către Domnul este ca să știm să apreciem izbăvirea Domnului. Dacă Ezechia nu ar fi avut nevoie de această izbăvire, dacă el ar fi dormit liniștit în patul lui și inima sa ar fi fost plină de pace și seninătate, nu ar fi apreciat la fel de mult izbăvirea și nu ar fi văzut atât de clar gloria mântuirii. Dar Domnul a premeditat ca în urma celor două atacuri asupra credinței sale inima sa să fie tulburată și la marginea prăpăstiei. Vorbim de mântuire dacă ai nevoie de ea. Cu cât ai nevoie mai mare de ea, cu atât strigi mai tare către El și cu atât apreciezi mai mult izbăvirea lui Dumnezeu și îi rămâi recunoscător! Izbăvirea finală a lui Ezechia era proiectată să fie din fundul gropii disperării. Ce s-ar fi întâmplat dacă Ezechia nu făcea alianța cu Egiptul? Eu cred că scenariul ar fi fost următorul:

- Oștile asiriene nu mai pustiau țara,
- Dar cele două atacuri asupra credinței lui Ezechia tot ar fi avut loc (pentru că aveau rolul lor!),
- Și nimicirea miraculoasă celor 185.000 de asirieni tot ar fi avut loc, dar la granița țării.

La David izbăvirea finală după anii în care a fost urmărit de Saul a venit după marea încercare de la Țiclag, iar la Iosif a venit nu de la casa lui Potifar, ci din adâncul și întunecimea temniței. La fel era proiectată și izbăvirea lui Ezechia: să vină din groapa disperării: disperare adusă de oștile asiriene de la granița țării și de discursul lui Rabșache și scrisoarea lui Sanherib. Mântuirea vine când criza este maximă tocmai pentru ca ochii noștri să vadă și să aprecieze gloria mântuirii lui Dumnezeu. Dar mai este și un al doilea motiv. Domnul vrea ca prin noi și ceilalți să vadă gloria Numelui Său și credințioșia Sa față de cei care se încred în El! Așa cum s-a rugat Ezechia: *pentru ca toate împărățiile pământului să cunoască că numai Tu, Doamne, ești Dumnezeu!* Deci, să nu ne temem când criza se accentuează și se apropie de punctul ei maxim. De obicei, atunci oamenii cedează, așa cum a cedat și Ezechia. Dar cei care cunosc planul Său ciudat, știu că strâmtorarea lațului și apropierea de punctul maxim al crizei și de ceea ce pare sfârșitul rușinos și tragic al celui care a fost nebun pentru această lume și s-a încrezut în Domnul înseamnă apropierea de momentul izbăvirii. Dacă lațul se strâmtorează vestea e bună: **Domnul pregătește de fapt scena pentru glorioasa mântuire ce va veni!** Atât inima celui în cauză cât și inima celor din jur au nevoie să vadă cu claritate gloria mântuirii lui Dumnezeu. Iar gloria Sa se vede cu claritate când cel neprihănit este pe marginea prăpastiei și-l mai desparte doar 1 cm ca să cadă. Când el se va înclina și toți se vor îngrozi crezând că va cădea, atunci Îngerul Domnului vine în ajutor, îl apucă de braț înaintea tuturor și îl înalță deasupra prăpastiei și îl duce pe muntele izbăvirii și spre rușinea vrăjmașilor lui. Atacurile îndelungi asupra credinței trebuie să fie urmate de izbăvirea lui Dumnezeu pentru ca cel neprihănit să poată învăța cu adevărat lecția credințioșiei lui Dumnezeu și să poată trece într-o nouă etapă din viață, din creșterea spirituală și din lupta spirituală.

Cei 10 ani în care David a fost fugărit de Saul și care au culminat cu criza de la Țiclag s-au isprăvit și au fost lăsați în urmă prin împlinirea promisiunii lui Dumnezeu atunci când David a fost înălțat ca împărat. Cei peste 10 ani când Iosif a fost un rob uitat în Egipt și care au culminat cu criza din adâncul temniței s-au încheiat prin înălțarea lui Iosif ca prim-ministru al Egiptului. Cei peste 10 ani de presiune a amenințării și a ispitei alianțelor față de inima lui Ezechia și care au culminat cu criza maximă prin atacul susținut de discursul lui Rabșache și scrisoarea lui Sanherib s-au încheiat prin nimicirea celor 185.000 de asirieni! Cei peste 25 de ani așteptare a unui copil promis de Domnul lui Avraam și care au culminat cu criza din Gherar s-au încheiat prin nașterea lui Isaac!

Pentru toți cei patru eroi ai credinței menționați mai sus lupta credinței a continuat și după acest moment măreț al izbăvirii, dar cu toții au încheiat o etapă și au intrat într-o altă etapă cu resurse noi și stâlpi de aducere aminte absolut minunați legați de credințioșia lui Dumnezeu. Și pentru toți patru ultima sută de metri a fost cea mai grea. Dar pentru toți patru Domnul a fost îngăduitor și a adus resurse minunate. Una din ele, folosită în cazul lui Avraam, a fost aceea de a fi anunțați că bătălia este aproape de sfârșit, că mai are de răbdat puțin și că izbăvirea este aproape: **la anul pe vremea aceasta...** i-a spus Domnul atât lui Avraam cât și Sarei. Această informație le-a fost oferită nu doar pentru a vedea că minunea s-a produs la Cuvântul Domnului, dar și pentru a le dea o mângâiere și o încurajare pe ultima sută de metri. E mult mai simplu să mai rabzi când știi că este vorba doar de câteva luni decât atunci când te gândești la ani de zile. Uneori Domnul ne anunță că mai este puțin tocmai pentru a ne încuraja credința. Uneori nu ne

anunță explicit dar putem intui prin faptul că se accentuează criza. Este bine să nu ne amăgim și să fim gata să răbdăm cât vrea Domnul fără a ne lega de termene și date născocite de imaginația noastră. Dar totuși dacă Domnul îți șoptește: **la anul pe vremea aceasta!** primește fără teamă încurajarea și îmbărbătează-te singur: mai este puțin! Sunt pe ultima sută de metri! De ce aș ceda acum? Faptul că după ce Domnul mi-a spus că mai e puțin criza se accentuează nu mă sperie, ba mai mult mă încurajează...căci însuși acest lucru semnifică faptul că izbăvirea se apropie!

Răspunsul Domnului la rugăciunea lui Ezechia este minunat! Nu găsim în El nici un cuvânt de muștrare, ci doar resurse, mângâieri și încurajări. Domnul l-a iertat pe Ezechia și nu simte nevoia să amintească DELOC de căderea rușinoasă a lui. Domnul îl ajută mai întâi pe Ezechia să reinterpreteze evidențele istorice aduse ca și argument de Sanherib împotriva încrederii în Domnul. Într-adevăr, după cum spusese Ezechia, dumnezeii acelor cetăți nu reprezentau nimic, dar totuși de ce toate acestea au căzut sub mâna împăraților asiriei? Răspunsul Domnului este:

- *Dar n-ai auzit că am pregătit aceste lucruri de mult și că le-am hotărât din vremuri străvechi? Acum însă am dat voie să se îplinească pentru ca să prefaci cetăți tari în niște mormane de dărâmături. Și locuitorii lor sunt neputincioși, înspăimântați și uluiți: sunt ca iarba de pe câmp și verdeața fragedă, ca iarba de pe acoperișuri și ca grâul care se usucă înainte de a da în spic.*

Asiria nu a reprezentat nimic în sine. Ea a fost o unealtă în mâna lui Dumnezeu ca El să își îplinească planul Său. Domnul a dorit să pedepsească popoarele și să le demonstreze fragilitatea și vremelnicia. Domnul a prevestit toate acestea de mult și El Se așteaptă ca Asirianul să știe aceste profeții. Iată un argument important care susține faptul că profețiile lui Isaia au ajuns și la neamurile din jur. Ezechia însuși este chemat să își aducă aminte că Domnul a prevestit aceste profeții mai dinainte. Deși în prima parte a răspunsului Domnului găsim un mesaj rostit împotriva Asirianului, mesajul este în primul rând pentru Ezechia. Până în acel moment toate profețiile Domnului Se împliniseră. Deci era logic ca Ezechia să creadă și în împlinirea ultimei profeții: **că Asirianul va fi el însuși pedepsit și că Ierusalimul va fi izbăvit.** Domnul confruntă mândria Asirianului și îi spune acestuia că din pricina acestei mândrii va primi aspra pedeapsă a Domnului. Asirianul a confiscat biruințele pe care i le-a dat Domnul. Înțelege, deci, că miraculoasă pedepsire a celor 185.000 de asirieni și moartea tragică a lui Sanherib ucis de proprii lui fii este și o resursă pentru Ezechia și pentru încercarea din cap.39. Cu alte cuvinte, pedepsirea asirianului nu este doar o resursă pentru a crede în protecția lui Dumnezeu pentru cei care se încred în El dar și un ajutor pentru a învinge ispita mândriei stimulată de scrisoarea împăratului Babilonului. Pedepsirea asirianului nu însemna doar încheierea unei etape din viața spirituală a lui Ezechia, dar și pregătirea pentru noua etapă și pentru noile provocări și încercări din lupta spirituală. Domnul nu face risipă de cuvinte. Dacă El îți vorbește atunci înseamnă că e nevoie de acele cuvinte. Ele sunt viață și sunt resursele prin care poți rămâne în picioare în mijlocul furtunii. Domnul îi dă și un semn lui Ezechia. Este un semn care se va împlini în trei ani. Este o resursă pe termen lung. Semnul avea să se îplinească după nimicirea celor 185.000 de asirieni. Oare minunea nimicirii celor 185.000 nu era un semn suficient? De ce Domnul mai adaugă un semn? Noul semn îmi sugerează că bătălia credinței lui Ezechia nu se va fi încheiat după smerirea asirianului. Știm din istorie că Asiria a rămas un

imperiu puternic și stingerea puterii lui a avut loc de-abia în 612 î.H. Deci lupta cu teama că asirianul se va întoarce avea să continue în toată viața lui Ezechia. Este adevărat că poate nu cu aceeași intensitate ca în prima parte a domniei sale, dar lupta avea să continue! Și continuarea luptei solicita noi resurse. O resursă minunată era izbăvirea din cap.37. ea avea să fie un stâlp minunat de aducere aminte care avea să îi ofere o nouă putere lui Ezechia ca să înfrunte teama de asirian. În același timp noi uităm repede și chiar o minune foarte mare! de aceea Domnul vine cu al doilea semn care acoperă trei ani de zile:

- *Și acesta să îți fie semnul Ezechia: anul acesta veți mânca ce va crește singur de la sine, și în al doilea an ce va răsări din acesta; dar al treilea an, veți semăna, veți secera, veți sădi vii și veți mânca din rodul lor.*

Era realmente o minune ca după pustiirea țării de către asirian pământul să dea de la sine o recoltă bogată doi ani la rând! Oare semnul presupunea și un test, adică cerința ca poporul să nu lucreze pământul pentru a vedea împlinindu-se promisiunea lui Dumnezeu? Tot ce este posibil. Poate era chiar anul de veselie când Domnul îi provoca să nu lucreze pământul (vezi Levitic 25:18-22). Poporul se afla după o înfrângere spirituală și se afla în convalescență spirituală. Domnul susține procesul vindecării. El cunoaște inima omului și știe că și după o minune așa de mare ca cea din cap.37, ea poate fi cuprinsă din nou de îndoială. De aceea El intervine cu o minune pe termen lung asemenea manei din pustie. Iată cât de dispus este Domnul să asiste și să susțină credința poporului. Domnul nu îți zice doar: încrede-Te în Mine! Ci ***El susține credința prin cuvintele Sale, promisiunile sale, și semnele Sale.*** Nu Ezechia a cerut un semn, ci Domnul El este Cel care a ales să i-l dea. Domnul nu a considerat că Ezechia avea deja suficiente semne prin toate profețiile împlinite ale lui Isaia și prin minunea ce avea să aibă loc chiar atunci sub ochii lui. Domnul știa că bătălia spirituală va continua și credința avea din nou să fie provocată și că alegerea de a se încrede în Domnul trebuia reînnoită în fiecare zi. Pentru a susține credința, fără a minimaliza importanța semnelor din trecut, Domnul intervine cu noi semne și noi resurse. Cât de mult mă încurajează acest adevăr și cât de bine îmi pare că nu Ezechia a cerut semnul! Uneori ne putem simți vinovați că în ciuda resurselor și minunilor din trecut tot suntem cuprinși de îndoială cu privire la credincioșia lui Dumnezeu și ne întrebăm: cum de ne mai îndoim după atâtea minuni și experiențe cu Domnul? Dar Domnul ne învață că lupta cu îndoiala este o normalitate în bătălia spirituală chiar și după cele mai mari minuni posibile! Și astfel noile semne și resurse pe care ni le dă Domnul nu sunt ca o muștrare pentru necredința noastră. Cu alte cuvinte, Domnul nu ni le dă gândind astfel: *Ei, necredinciosule, dacă nu îți ajung minunile de până acum, iată încă o minune, încă un semn, poate vei pricepe odată că Eu împlinesc tot ce am promis!*

Domnul așteaptă să folosim ca resurse și ca stâlpi de aducere aminte toate minunile din trecutul nostru cu El, dar știe cât de mare este intensitatea războiului spiritual și că, credința are nevoie zilnic să fie reîmprospătată, că are nevoie mereu de un nou suflu al harului. Și atunci El intervine cu bucurie și plăcere pentru a aduce noi descoperiri, noi semne, noi minuni în viața noastră. Prezența lor nu este o dovadă a slăbiciunii noastre, ci reprezintă resurse vitale, absolut necesare într-un război cumplit în care Domnul a premeditat ca alegerea să fie reînnoită zilnic și ca noi mereu să fim dependenți de resursele Lui! Mana era suficientă doar pentru o zi! Următoarea zi aveai nevoie din nou de mană! Așa este și cu sufletul nostru în lupta spirituală.

Minunile din trecut au nevoie să fie înviorate prin minunile din prezent. Zilnic avem nevoie de noi cuvinte din partea Domnului, de noi încurajări, de noi minuni. Nu ne putem baza doar pe resursele din trecut, dar nici doar pe cele din prezent. Resursa care ne dă biruința este unirea resurselor din trecut cu cele din prezent. Stâlpii de aducere aminte din trecut sunt menținuți vii prin prospețimea resurselor din prezent. Ferice de cine unește trecutul cu prezentul, de cel care înviorază trecutul prin minunile prezente, de cel care lasă reînviat trecutul lui prin puterea vieții din ziua de astăzi!

Domnul promite explicit reînvierea națiunii și protejarea Ierusalimului de Asiran. Domnul a mai făcut acest lucru, dar El reînnoiește promisiunea. Cum spuneam mai sus: credința noastră are nevoie nu doar de promisiunea Domnului, dar și de reînnoirea acesteia de către El. Oricând este binevenită pentru credința noastră reînnoirea promisiunii lui Dumnezeu. Domnul le promite și izbăvire spirituală și izbăvire fizică. Domnul nu le cere să se încreadă în El chiar dacă ar muri în mâinile asirienilor. Domnul le cere să creadă în El, care nu-i va lăsa în mâinile Asirianului. Vom spune că dimensiunea vizibilă a protecției lui Dumnezeu era specifică Vechiului Legământ, și deci noi nu mai putem fi siguri de ea în Noul Legământ. Nu este neapărat să fie așa. Credincioșii nou-testamentari nu sunt lăsați în voia sorții. Domnul are un plan pentru fiecare și de foarte multe ori intervine cu biruințe vizibile. În Evrei 11 înțelegem că, credința mântuitoare, atât a celor din vechime cât și cea din prezent este încurajată de biruințe vizibile. Acestea ne ajută să credem în cele nevăzute. De aceea vor fi domenii în care izbăvirea va fi vizibilă ca cea a lui Ezechia, sunt alte domenii în care izbăvirea devine vizibilă în ziua aceea, atunci și acolo. Domnul promite și celor din Noul Legământ că le va purta de grijă în ce privește hrana și îmbrăcămintea. El le face promisiuni cu privire la viața lor pământească în anumite domenii din viața lor (de exemplu, cum îi promite lui Pavel că va ajunge teafăr la Roma).

Cea mai grea bătălie a credinței este când izbăvirea nu devine vizibilă în această viață, deși, de cele mai multe ori aceasta se întâmplă în această viață. Ideea este să nu facem încercarea mai grea decât este menită să fie. Dacă Domnul ne promite o izbăvirea pământească să ne încredem în ea fără ca să ne frământăm astfel: *și dacă izbăvirea nu va veni, ce greu va fi!* Să ne închipuim că Pavel avea o familie la Roma care depindea financiar de el. Ce rost avea el să se frământa astfel: *și dacă voi muri, ce se va întâmpla cu ei?*, de vreme ce Domnul i-a promis că va trăi! Dacă Domnul nu i-ar fi promis, atunci frământarea ar fi fost justificată dar și așa doar într-o anumită măsură. Deci, dacă în anumite domenii ale vieții noastre Domnul ne promite izbăvirea aici și acum așa cum a promis-o lui Ezechia nu are rost să ne frământăm cu gânduri de genul: și dacă izbăvirea nu va veni, ce greu va fi! Vor fi alte domenii în care izbăvirea nu va veni și în care va fi greu! Să ne păstrăm energiile pentru acele domenii și să nu ne consumăm prea tare pentru domenii în care Domnul a promis izbăvirea. Este înțelept și de dorit să spui ca și cei trei dinaintea cuptorului de foc: *chiar dacă, tot nu ne vom închina...* Ei știau însă că Domnul îi va salva din cuptorul de foc și erau liniștiți. Este bine să spui **chiar dacă**, dar în același timp să nu te frământă prea tare dacă nu este cazul să fie **chiar dacă**.

Este interesant cum justifică Domnul decizia Sa pentru izbăvirea Ierusalimului:

- *Căci Eu voi ocroti cetatea aceasta ca s-o scap, din pricina Mea și din pricina robului Meu David!*

Primul motiv este Însuși Domnul. Din pricina Mea cred că s-ar traduce: din pricina îndurării Mele și din pricina faptului că Mi-am așezat Numele peste această cetate. Nu meritele celor din cetate și nici măcar pocăința lor constituie motivul pentru care Domnul a izbăvit cetatea. Motivul este Însuși Domnul. El a lucrat nu după faptele lor, ci după îndurarea Sa cea mare și din pricina Numelui Său. Dar este invocat și un al doilea motiv. Este adevărat că este menționat al doilea, dar acest motiv pune în lumină componenta umană: *și din pricina robului Meu David!*

Domnul Și-a așezat Numele la Ierusalim din pricina robului Său David, și Domnul a făcut un legământ cu casa lui David și i-a făcut promisiuni extraordinare despre urmașii lui. David se stinsese din viață cu aproape 300 de ani înainte de evenimentele din cap.37 din Isaia. Și cu toate acestea Domnul, în deciziile Sale privind Ierusalimul, ținea cont încă de David, robul Său. Nici David nu putea veni cu meritele sale înaintea Domnului. Adulterul și crima comise - acesta scot din discuție orice idee de merit. Dar inima lui David a fost după voia Domnului. David s-a încrezut în Domnul, l-a iubit, și când a căzut în păcat s-a întors la El și și-a pus nădejdea în îndurarea Sa. Aceasta era o imensă încurajare pentru Ezechia. Pentru Domnul, David reprezenta un motiv pentru care să reverse îndurarea Sa pe pământ, și aceasta și după 300 de ani după moartea Sa, și în ciuda marilor înfrângeri spirituale din viața acestuia. Iertarea lui David fusese desăvârșită. La fel era și pentru Ezechia. Este absolut fascinant să descoperi fereastra îndurării deschisă pe pământ prin viața lui David. Fiecare din noi deschidem o fereastră pe pământ. Prin ea poate curge întunericul și blestemul sau lumina și binecuvântarea. Și ceea ce aduce în noi existența în istorie se revarsă peste veacuri. Viața lui David a deschis un izvor al harului și îndurării în istoria Ierusalimului, izvor de care mai beneficia Ezechia și Ierusalimul după 300 de ani de la stingerea din viață a lui David! Tu ce fel de fereastră vei deschide în istorie prin viața ta? Ce fel de izvor va obârși prin tine în familia ta, Biserica ta, țara ta, veacul tău? David nu a fost perfect. David a avut înfrângeri rușinoase. Dar de fiecare dată s-a întors la Domnul cu toată inima sa și a revenit pe calea încrederii în Domnul închizând ferestrele blestemului deschise prin neascultarea sa și lărgind fereastra harului prin pocăința sa. Mare este îndurarea Domnului. Da, Domnul izbăvește Ierusalimul din pricina Lui și din pricina robului Său David. David nu a meritat îndurarea Domnului dar a chemat-o pe pământ prin faptul că și-a pus nădejdea în El, că a revenit pe cale ori de câte ori s-a abătut de la ea. Cel neprihănit cade de șapte ori, dar tot de șapte ori se ridică.

Sfârșitul lui Sanherib a transmis un mesaj foarte clar pentru cei din vremea lui. El a fost omorât de fiii lui în timp ce se ruga în casa lui Nisroc, dumnezeul său. Deci dumnezeul său nu a fost în stare să îl protejeze nici măcar în casa lui! Ce contrast între Ezechia și Sanherib! Ezechia după ce l-a părăsit pe Domnul într-o situație de criză s-a dus în casa Lui să se roage. În marea Sa îndurare și în marea Sa putere Domnul l-a ascultat și l-a izbăvit de asirian dându-i o victorie fabuloasă. Sanherib a trecut și el printr-o perioadă de criză după rușinoasa înfrângere din Iuda. S-a dus și el să se roage în casa dumnezeului său, dumnezeu pe care nu-l trădase. Cu toate acestea nu a venit nici o izbăvire. Ci chiar când se ruga a fost omorât și nu de oricine, ci chiar de proprii săi fiii. Cu toții s-au cutremurat de moartea lui Sanherib! Datele istorice plasează moartea lui Sanherib în anul 681 d.H. Invazia sa în Iuda are loc în 701 î.H. Deci, moartea sa nu are loc imediat așa cum am putea concluziona din cap.37. Autorul însă descrie moartea sa în cap.37

pentru a crea contrastul cu răspunsul lui Dumnezeu față de împăratul lui Iuda care se ruga în Casa Lui și pentru a sublinia că al Domnului cuvânt rostit împotriva lui Sanherib s-a împlinit întocmai. Domnul a prevestit cu 20 ani înainte faptul că Sanherib va fi omorât de proprii săi fii. Cei din vremea lui au interpretat moartea sa ca pe o pedeapsă, dar nu ca pe una din partea lui Yahwe, ci ca pe una din partea lui Marduk, dumnezeul Babilonului. Într-adevăr, în anul 689 îH. Sanherib a distrus Babilonul și a necinstit dumnezeii acestuia. Cu toate acestea Yahwe prezise mai dinainte moartea sa. Oamenii au preferat însă varianta de interpretare cu Marduk. Marduk nu le cerea ca Yahwe renunțarea la păcat și autoîndumnezeire. De menționat faptul că Ezechia a murit înaintea lui Sanherib. Ezechia nu a prins în viață împlinirea acestei profeții împotriva lui Sanherib. Trăirea prin credință este în mod cert până la sfârșitul vieții.

Glisările profetice din secțiunea 28-35 ne indică faptul că paradigma reabilitării lui Ezechia are valențe escatologice. Discursul lui Rabșache este singurul discurs detaliat din Vechiul Testament îndreptat în mod direct împotriva lui Dumnezeu. Este un discurs elaborat, cu argumente cutremurătoare. Este ceva unic în Vechiul Testament și este repetat de trei ori. El prefigurează mai întâi glasul celui rău care va încerca de-a lungul istoriei să îngrozească și să descurajeze pe sfinții Celui Preaînalt în momentele lor de cădere spirituală și când vor fi gustat din această pricină din pedeapsa Domnului. Cele mai grele momente sunt acelea când încercarea te prinde într-un moment de cădere spirituală. Dacă încercarea răbufnește când ești un neprihănit ca Iov mai ai o speranță, o nădejde. Dar dacă încercarea izvorăște dintr-o pedeapsă dată de Domnul în urma păcatului tău, dacă încercarea te vizitează când ești în groapa vinovăției, atunci presiunea este teribilă.

Atunci șarpele care vorbea prin Rabșache va veni să te descurajeze. Își va pune înaintea ochilor păcatele tale și te va face să te simți un mânjit. Nu îți va vorbi nimic despre îndurarea lui Dumnezeu dar va înălța dreptatea, sfințenia și mânia Acestuia înaintea ochilor tăi. Va încerca să te facă să te simți pierdut, abandonat, părăsit, fără speranță. Va încerca să îți frângă speranța că Domnul s-ar mai putea îndura de tine, că te-ar putea ierta, că ar mai avea ceva bun păstrat pentru tine, că ar putea veni să te izbăvească. Și sunt multe situații când prin alegerile noastre intrăm în contexte de criză concrete, asemenea lui Ezechia. La Ezechia nu era doar presiunea interioară a vinovăției, dar și un context cât se poate de real și concret de criză. Uneori consecințele păcatelor noastre le simțim doar în interiorul nostru. Dar adesea din alegerile noastre greșite izvorăsc contexte de criză în viața noastră.

Avem nevoie de o dublă izbăvire. Pe de o parte avem nevoie de iertare, iar pe de altă parte avem nevoie de o izbăvire concretă dintr-un context concret. Păcatul lui Ezechia nu a adus asupra sa doar presiunea vinovăției dar și oștile asiriene la poarta Ierusalimului. Șarpele va încerca să aducă descurajare atât în ce privește iertarea cât și în ce privește izbăvirea din acel context concret de criză. El va încerca să te convingă că oricum L-ai dezamăgit așa de tare pe Domnul și El este așa de supărat că nu mai este iertare pentru tine. Dar dacă vei spera totuși că este iertare, va încerca să te convingă că nu mai este izbăvire din acea situație concretă. Că este o consecință bine meritată a păcatului tău, că Domnul te iartă dar nu te mai poate izbăvi. El te iartă, dar rămâne distant față de tine, pentru că L-ai dezamăgit prea tare. Te iartă, dar te lasă să fii zdrobit de consecințele păcatelor tale. Dar Domnul iartă și mântuiește în mod desăvârșit. Iertarea înseamnă că ești socotit neprihănit, că ești fără cusur. Contextul care a izvorât din păcatul tău

devine o încercare a celui neprihănit, devine un context care să lucreze modelarea și curățirea ta ca orice altă încercare care a venit asupra ta când umblai în ascultare de Domnul. Domnul nu a lăsat contextul de presiune din viața lui Ezechia să Îl zdrobească. El nu doar l-a iertat pe Ezechia, dar l-a și izbăvit din contextul de criză. Și nu l-a izbăvit din acest context doar pe jumătate, ci în mod desăvârșit.

Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu. Dacă te întorci la Domnul atunci devii alb ca neaua și beneficiezi de această minunată promisiune. Toate încercările din viața ta trebuie privite ca unelte prin care Domnul te modelează ca să te faci asemenea Fiului Său. Și Domnul, în economia Lui, va alege adesea ca și contexte de încercare acele situații potrivnice care izvorăsc din alegerile noastre din trecute. Domnul vrea să ne învețe că păcatul are consecințe, este adevărat. Dar dacă ne gândim prea mult: această încercare este consecință păcatului meu, dacă nu aș fi făcut această alegere atunci aș fi avut pace și liniște, ajungem să spunem: Domnul m-a iertat, dar mă lasă pradă consecințelor binemeritate ale alegerilor mele. Și dacă spunem acest lucru ne afundăm din nou în groapa regretului și disperării, și retrezim din nou sentimentele împovărătoare de vinovăție înăbușite odată prin credința în iertarea desăvârșită. Regretul ne poate tulbura inima, și gândul: dacă nu aș fi făcut această alegere, nu aș fi ajuns aici ne poate trânti la pământ. Dar Scriptura ne propune o altă perspectivă: dacă te vezi socotit neprihănit prin credință, atunci nu ești păcătosul pedepsit, ci neprihănitul încercat. Această perspectivă îți va mântui sufletul și îți va reda speranța că Domnul nu va lăsa acele consecințe să te strivească, ci că ele vor lucra spre binele tău și vor avea un sfârșit bun ca și toate celelalte încercări care te-au găsit pe calea ascultării de El. Și aici aș zâmbi puțin și aș spune: dacă o încercare vine într-o zi după ce ai făcut un păcat, și alta vine într-o zi în care tu te vezi ca neprihănitul Iov, de ce în a doua situație ești mult mai liniștit? Oare te vezi plin de merite și spui: Eu am făcut binele, Domnul mă va izbăvi! Oare nu ar trebui să ne vedem la fel de lipsiți de merite în ambele situații? Oare nu în ambele situații ar trebui să ne punem nădejdea doar în harul, îndurarea și mila lui Dumnezeu și absolut deloc în meritele noastre?

Istoria lui Ezechia ne propune o altă perspectivă: Domnul nu doar că Îl iartă, dar și Îl izbăvește din criza adusă de păcatul lui! După ce Ezechia se întoarce la Domnul, presiunea persistă o vreme, dar Domnul rămâne credincios și îi dă una din cele mai frumoase izbăviri din Vechiul Testament! Criza devine un context de modelare pentru Ezechia și prin care Domnul Își înalță Numele deasupra neamurilor! Ezechia este înălțat și el înaintea popoarelor. Domnul nu Se înalță doar pe Sine, iar pe Ezechia Îl lasă umilit și fără izbăvire. Nu, ci Domnul a dorit să înțelegem îndurarea Sa fără margini și că atunci când cel căzut strigă către El Domnul vine să Îl izbăvească în mod desăvârșit. Cel care este iertat nu mai are de ce să se teamă: nici de vrăjmaș, nici de glasul propriei conștiințe și nici de consecințele păcatelor lui, nici de situațiile de criză care izvorăsc din alegerile lui greșite. Nu, ci el este acum în brațele Domnului, Domnul este de partea lui, și cine va îndrăzni să îi stea împotriva? Domnul Îl va păzi de orice rău și el se poate bucura din plin de toate promisiunile lui Dumnezeu și să spera la izbăvire și din situația de criză care a izvorât din alegerea sa greșită.

La Ezechia poate aceasta a și fost esența bătăliei. Textele din cronică precum și discursul lui Rabșache ne indică foarte clar că înainte de sosirea lui Rabșache la Ierusalim Ezechia îndemna poporul să se întoarcă la Domnul. Deci este foarte probabil să presupunem că pocăința

sa a avut loc înainte de cap. 36. În cap. 36 marea întrebare este: Domnul la care s-a întors, Îl va izbăvi? Domnul l-a iertat cu adevărat? Domnul doar l-a iertat sau Îl și va izbăvi? Cel rău prin Rabșache vrea să îi frângă această speranță lui Ezechia ca Ezechia să cedeze să mai spere în îndurarea fără margini a lui Dumnezeu și să nu mai strige către Domnul, să nu mai lupte și să nu mai creadă în izbăvirea Celui care Îl ierta. Ne aducem aminte de Isaia 29.

Izbăvirea are și o componentă spirituală și una fizică. Și am discutat deja că lucrul acesta este valabil și în Noul Legământ. Dumnezeu Noului Legământ este același cu Cel al Vechiului Legământ. Legămintele s-au schimbat dar bunătatea lui Dumnezeu este aceeași și el știe nevoile noastre fizice și îi pasă de El. O mare minciună care ne poate face adesea să ne pierdem speranța este că supraspiritualizăm Dumnezeu Noului Legământ. În Noul Legământ îl vedem pe Dumnezeu preocupat doar de mântuirea sufletului și de modelarea acestuia după asemănarea lui Hristos. Celelalte lucruri par să nu mai conteze pentru El. El este interesat doar de izbăvire spirituală. Nevoile noastre fizice, viața noastră de pe pământ, dorințele noastre ca oameni, acestea sunt neglijabile. Dar evrei 11 și Noul Testament ne zugrăvesc un altfel de Dumnezeu. El este preocupat de nevoile noastre fizice, și are un plan pentru viața noastră pe acest pământ. El adesea ne izbăvește din mâna vrăjmașilor prin mari minuni. Apostolii nu au fost lăsați la cheremul dușmanilor. Adesea au fost izbăviți miraculos din închisoare și din naufragii și din încercări fizice. Martirajul a fost doar atunci când Domnul a hotărât să fie! Până atunci Domnul i-a izbăvit din toate atacurile fizice ale diavolului, fie că acestea au luat forma unor prigonitori, boli, naufragii sau accidente. Viața noastră ne arată același lucru. Domnul este preocupat de sănătatea noastră, de casa noastră, de serviciul nostru, de relațiile noastre, de lucrarea noastră în Biserică, de libertatea noastră, de numele nostru printre oameni.

Iată un adevăr fundamental pentru noi: o greșeală de care ne căim nu Îl va face pe Domnul să ne lepede și să își întrerupă planul Lui cu noi, să ne scoată din lucrare și să nu ne mai aducă izbăvirile fizice și spirituale pe care ni le-a promis. Scriptura are câteva exemple superbe în acest sens, și toate au în vedere cei mai mari oameni ai credinței:

- **Avraam:** Domnul Îl cheamă din Ur și îi face lui Avraam promisiuni incredibile. Și după cum vom vedea planul lui Dumnezeu era foarte clar: Domnul dorea ca din Avraam și Sara să dea naștere poporului ales. El răspunde cu o credință fantastică și își părăsește țara de origine fără să știe încotro Îl cheamă Domnul. După ce este chemat de Domnul în Genesa 12 el ajunge să o dea pe Sara în haremul lui Faraon pentru a-și scăpa viața. Observ mai întâi cum Avraam după o alegere fantastică a credinței și anume aceea de a părăsi țara de origine, face alegere rușinoasă și se abate de la calea încrederii în Domnul. Oare ce va face Domnul? Îl va lepăda pe Avraam? Îl va lăsa să se afunde în păcat și o va lăsa pe Sara în haremul lui faraon, acolo unde o trimisese Avraam? Își va retrage Domnul promisiunea înapoi? Sau o va lepăda Domnul pe Sara care a ascultat în mod greșit de Avraam și a acceptat propunerea lui de a spune că este sora lui și a păstrat acest secret pentru a salva viața soțului ei, dar cu riscul de a deveni femeia altui bărbat? Domnul nu doar că nu Îl leapădă pe Avraam, dar intervine cu putere ca să nu se întâmple nimic rău și îl scoate pe Avraam din acea situație doar prin har! Nici nu ni se spune că Avraam și-a cerut iertare sau că a strigat la Domnul înainte ca Domnul să intervină. A fost

efectiv intervenția divină a harului lui Dumnezeu care l-a păzit pe Avraam să piardă chemarea și locul din planul lui Dumnezeu în care dorea ca prin el și Sara, Domnul să ne descrie profilul credinței mântuitoare și să aducă în scena istoriei poporul ales.

El nu îngăduie celui rău să se atingă de relația lui cu Sara chiar dacă Avraam păcătuiase așa de grav! Mai târziu Avraam, face un grav compromis prin faptul că o ia pe Agar (din Egipt!!!) și se abate de la calea încrederii în Domnul. Domnul nu îl leapădă și nici nu își retrage promisiunile spirituale și fizice pe care i le-a făcut. Îl cheamă însă din nou pe calea credinței. Domnul nu o leapădă nici pe Sara, cea care a avut inițiativa cu Agar. Domnul i se arată atât lui Avraam cât și Sarei în cap.18 și le promite că: la anul pe vremea aceasta Domnul le va da copilul promis. Apoi, Avraam mijlocește pentru Sodoma și ne arată cât de mult se încredea el în îndurarea lui Dumnezeu. Ne minunăm de înălțimea spirituală a lui Avraam care mijlocește și pentru Lot cel care se comportase atât de urât cu el. Dar după nimicirea Sodomei credința lui Avraam în bunătatea lui Dumnezeu și credincioșia lui Avraam se clatină. Avraam nu știa că Lot fusese salvat și nici că în cetate erau mai puțin de 10 oameni neprihăniți. Lipsa de informație îl face pe Avraam să tragă concluzii pripite despre Dumnezeu. Și atunci, tulburat, el fuge în Gherar și aici din nou, după 25 de ani de la greșeala din Egipt cu Sara, repetă același păcat. Se teme și o lasă pe Sara în haremul lui Abimelec. Și acest lucru era la mai puțin de o lună de când Domnul Își reînnoiește promisiunea cu copilul și specificase pentru prima dată cât se poate de clar: ***din Sara va fi copilul!*** Era după 25 de ani de umblare cu Domnul și cu promisiunile lui, după mai puțin de o lună de la reînnoirea promisiunii lui Dumnezeu și la mai puțin de o lună de la mijlocirea pentru Sodoma. Iată că tatăl tuturor credincioșilor poate face o alegere așa de greșită după 25 de ani de umblare cu Domnul dar și după o lună de la alegeri minunate ale credinței (mijlocirea pentru Sodoma) și de la o discuție față în față cu Domnul care le reînnoiește promisiunea! Iată cât de intens este războiul spiritual și cât de înșelătoare este inima omului! Marea întrebare este: ce va face Domnul? Oare va mai interveni acum ca în Egipt? Oare acum nu așteaptă mai mult de la Avraam? Și iată că Domnul în îndurarea sa fără margini intervine din nou și nu îngăduie ca Abimelec să se atingă de Sara. Vă dați seama care ar fi fost implicațiile dacă Abimelec s-ar fi atins de Sara? Toate promisiunile lui Dumnezeu ar fi fost umbrite și investiția lui Dumnezeu de 25 de ani în cei doi pentru a le da un copil (despre care să știe sigur că este al lor!) printr-o minune ar fi fost pătată. Domnul în marea sa îndurare intervine în mod miraculos și nu îngăduie ca Abimelec să se atingă de Sara. Și nu îl umilește pe Avraam înaintea lui Abimelec, ci îl înalță înaintea lui Abimelec. Deși Avraam este cel vinovat, Domnul îl pune pe Abimelec să ceară lui Avraam să mijlocească pentru el! Domnul înțelege slăbiciunile lui Avraam și presiunile la care el a fost supus și nu îl umilește sau îl zdrobește ci intervine prin harul Său fără ca Avraam să ceară sau să spere pentru a-l salva dintr-o situație cu totul jenantă și umilitoare pentru el. Și acum marea întrebare? Domnul a păzit-o pe Sara, dar își va mai ține promisiunea rostită cu o

lună mai înainte, și anume că peste un an Sara îi va da un copil lui Avraam? Faptul că Domnul a păzit-o pe Sara ar putea fi un semn. Dar dacă Domnul doar a păzit-o dar a fost așa de supărat pe alegerea atât de gravă a celor doi încât a decis să își retragă promisiunea? Ați vrea să fi fost în pielea lui Avraam în acele clipe? El acum nu trebuia să spere doar în puterea lui Dumnezeu dar și în îndurarea Sa fără margini. Nu doar neputința lor fizică era un dușman împotriva credinței lor dar și păcatul lor foarte grav. Oare neputința lor fizică și oare păcatul lor Îl vor împiedica pe Domnul să își îplinească promisiunea? Domnul rămâne credincios și împlinește promisiunea. Nici neputința lor fizică, nici păcatul lor nu Îl împiedică să Îi binecuvânteze cu un copil. Îndurările Domnului sunt fără margini și bunătatea sa ține în veac! Avraam este tatăl tuturor credincioșilor. Dacă credința sa a fost mântuitoare, atunci va fi și a noastră dacă noi călcăm pe urmele lui. Dacă credința sa mântuitoare a avut căderi, atunci înseamnă că ale noastre căderi nu ne descalifică de pe drumul binecuvântării și mântuirii. Dacă Domnul a fost îngăduitor cu căderile rușinoase ale lui Avraam și nu l-au făcut să își retragă binecuvântările și promisiunile din viața lui, atunci va fi îngăduitor și cu ale noastre. Dacă El l-a chemat pe Avraam să nădăjduiască în îndurarea Sa fără margini, atunci ne va chema și pe noi să facem același lucruri în contextele noastre de cădere. După ce ești iertat Domnul nu vrea să stai îngrozit, cu sufletul la gura așteptând ca anumite consecințe ale păcatului tău să te trăsnească, să te strivească și să te umilească. El vrea să ai pace și să te bucuri de iertarea Lui. El vrea să aștepți cu bucurie binecuvântarea Sa și împlinirea promisiunilor Lui în viața ta. Nu neprihănirea ta sau meritele tale condiționează împlinirea promisiunilor Lui, ci credința ta. Dar nu credința perfectă și fără căderi, ci o credință ca a lui Avraam, cu fluctuații și alunecări, dar este mereu dispusă să se lase ridicată și să revină pe drumul încrederii în Domnul. Onorează-l pe Domnul și după ce ți-ai cerut iertare, așteaptă cu bucurie mântuirea Lui și binecuvântarea Sa fără margini peste viața ta.

- **Moise:** După ce Domnul Îl trimite în lucrare, acesta neglijează tăierea împrejur a copilului său și Domnul vrea să îl omoare. Dar Sefora intervine și Moise este izbăvit. Și ne gândim? Oare va mai fi trimis în lucrare? Cum a fost posibil ca după ce s-a întors din prezența Domnului, Moise să facă o gafă așa de mare? Iată că s-a putut! Și iată că Domnul nu l-a lepădat!
- **David:** După mulți ani fugărit de Saul, David începe să se îndoiască de credințioșia lui Dumnezeu în a-și împlini promisiunea. David și-a spus în sine: Voi pieri într-o zi ucis de mâna lui Saul; nu este nimic mai bine pentru mine decât să fug în țara Filistenilor pentru ca Saul să înceteze să mă mai caute în tot ținutul lui; așa voi scăpa de mâna lui. (2 Sam. 27:1). David face un pas înapoi pe drumul credinței și intră într-un joc periculos în țara Filistenilor unde joacă la dublu. După doi ani Saul avea să moară și după doi ani vine și încercarea de la Țiclag care ar putea fi foarte ușor interpretată că născându-se din alegerea sa izvorâtă din necredință de a se duce în țara filistenilor. Oare ce va face Domnul: Îl va izbăvi pe

David la Țiclag și îl va mai așeza împărat peste Israel sau îl va lepăda? Domnul Îl izbăvește și îl pune și împărat.

- **Petru și ucenicii:** la sfârșitul perioadei lor de formare, la testul final ei se leapădă de Hristos. Oare ce se va întâmpla cu ei? Oare vor mai fi promovați în lucrare? Da, iată că sunt unși peste câteva zile ca apostoli, ca temelie a Bisericii de-a lungul veacurilor. Și după ce Petru începe lucrarea și primește semne și duce Evanghelia la Neamuri, el face o eroare imensă. În Galateni cap. 2 ni se spune că Petru refuzând să mănânce cu neamurile ar fi putut contribui la compromiterea Evangheliei! Și totuși, Domnul nu îl leapădă pe Petru din lucrare! Cel neprihănit de 7 ori cade și se ridică, dar cei răi se prăbușesc în nenorocire. (Pv.24:16).

Avem nevoie să învățăm să ne ridicăm din groapa vinovăției cât mai repede și să nu ne temem sau să ne îngrozim de consecințele păcatelor noastre. Domnul nu ne leapădă, nu ne abandonează. Noi rămânem copiii Lui și beneficiem de toate binecuvântările Lui, de toate promisiunile Sale, de toată protecția Sa, de toată îndurarea sa. Cel iertat este socotit fără vină și poate să aștepte liniștit evenimentele ce vor urma. Domnul răscumpără nu doar vina sa, ci și contextele potrivnice izvorâte din alegerile sale. Pe de o parte, El nu va îngădui ca aceste consecințe să se amplifice și să umbrească împlinirea promisiunilor Sale (nu a îngăduit ca Abimelec să se atingă de Sara) și apoi va transforma contextele îngăduite să apară în urma necredinței noastre (Sara a intrat în casa lui Abimelec) să se transforme în contexte pentru înălțarea Numelui Lui și a noastră (mărturia Domnului pentru Abimelec și faptul că Avraam este cel care mijlocește pentru Abimelec).